

Egyszerű ez

A gépírólány 15 éves volt, egyenesen a tanfolyamról került a szerkesztőségbe. Napokig keresett egy-egy betűt.

Én annyira beleestem, belezúgtam, hogy nincs rá kifejezés. Szerelmünk kezdetben plátói volt és mélységesen mély, hisz Katának is tetszett, hogy a nagyüzemi pártbizottság újságjának „verselő” munkatársa teszi neki a szépet.

„Liezonunkat” a kommunista erkölcs által beélesített árgus szemek vigyázták, a smacizásig sem igen jutottunk, csak bámultam rá diktálás közben, ő visszabámult, így bambultunk néha egész délelőtt. (Szerencsére a többiek maguk gépelték írásaikat.) Aztán tovább léphettünk a szerelmi páston. Mivel az irodalmi körben és a szakszervezeti könyvtárban is főaktíva voltam, sikerült kibuliznom, hogy polcrendezés ürügyén kölcsönzés után is bent maradhattam a könyvtárban. Katát ide vártam!

Édes Rokon! Ne lepődj meg, ha ettől kezdve óvatosabban fogalmazok, ez már komolyabb volt a korábbi „kalandoknál”. S a korábbi esetek után – mert kikotyogtam és rajtam röhögött-évődött az utca – hatalmas fogadást tettem, hogy „szexügyben” életem végéig néma leszek! Ahhoz, hogy én mit csinálok a lányokkal, senkinek semmi köze, s később: a szerelmet „csinálni kell”, nem pedig lírai magömléssel helyettesíteni – vallottam.

Tehát vártam Katát.

Részlet Soós Zoltán kéziratos visszaemlékezéseiből